

תת"ע 6407/09/20 - תאמר אלקורעאן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6407-09-20 מדינת ישראל נ' אלקורעאן
תיק חיצוני: 41211015494

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	תאמר אלקורעאן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 30.12.20.

- ביום 21.08.20 קיבל המבקש לידי, דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 41211015494 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב שעליו נמסרה הודעת אי שימוש על ידי שוטר שהוא בוחן תנועה, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעת האי שימוש בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961.
- ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרה עליו פסילה למשך 3 חודשים, פסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

- לטענת המבקש הוא לא קיבל כל הזמנה לדין, לא ידע כלל על עצם קיומו של הדיון לא חתם על אישור מסירה ואף לא היה אצלו שלוח שמסר לו הזמנה לדין והדבר נודע לו רק כאשר נעצר על ידי שוטר לבדיקה שגרתית. לטענת המבקש הוא אינו הבעלים של הרכב אלא מר ענאן כארג'ה אשר מסר הרכב לשימוש. לטענתו במועד העבירה, היה לרכב רישיון רכב בתוקף ולראיה צרף המבקש מסמך מאגף הרישוי במשרד התחבורה בעניין רישום הרכב במועד ביצוע העבירה. עוד הוסיף המבקש כי הוא עובד כנהג למיחתו ואם לא יבוטל פסק הדין ולא יינתן לו יומו בבית המשפט, ייגרם לו עיוות דין.

טענות המשיבה

- המשיבה טענה כי המבקש קיבל לידי את ההזמנה לדין מיד בסמוך לאחר ביצוע העבירה בה הואשם, ואף חתם על טופס ההזמנה לדין ולכן הוא זומן כדין לדין ואין בסיס לטענתו לעניין מודעתו לביצוע העבירה ולקיומו של דין.
- עוד נטען כי ההודעה על דחיית הדיון נשלחה למבקש אשר על פי הרישומים הודבקה על דלתו שכן, הוא סרב

לקבלה ומשכך בוצעה מסירה כדין.

6. לענין עדכון רישיון הרכב, טענה המשיבה, כי הרישום במשרד הרישוי לפיו במועד הפסילה הרכב היה עם רישוי בתוקף, אינו עומד בסתירה לעובדה כי הוא נפסל על ידי בוחן משטרתי זמן קצר קודם לכן. המבקשת אף צירפה את מסמכי הפסילה לתמיכה בטענות אלה.

7. לטענת המשיבה בנסיבות אלה, פסק הדין אינו חורג ממתחם הענישה הנוהגת בעבירה בה הואשם המבקש ובהתייחס לנסיבות העובדתיות כפי שהן מופיעות בכתב האישום ועל כן לא יגרם לו עיוות דין אם פסק הדין יוותר על כנו.

דין

8. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסיין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

9. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

10. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

11. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

12. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא

חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן.

13. משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו 21.05.17), עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.04.18), רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 20.01.15)).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם), נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

14. דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

15. ההזמנה לדין ליום 13.10.20 נמסרה למבקש במועד ביצוע העבירה והוא אישר את קבלתה בחתימת ידו.

16. על פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה ההזמנה לדין ביום 30.12.20 נשלחה לכתובתו של המבקש "ערערה בנגב שכ 6 133 מיקוד 8491100", בציון ההערה "סרב לקבל" ובציון ההערה "הודבק" בצורף שם מבצע הפעולה.

17. דבר הדואר הודבק על הדלת בכתובתו הרשומה של המבקש. במצב מעין זה ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 2.01.18) ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.05.17)).

18. המבקש לא טען שכתובתו שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין ואף לא עמד בנטל הנדרש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

19. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

20. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

21. המבקש כפר במיוחס לו בהזמנה לדין, וטען כי במועד ביצוע העבירה המיוחסת לו רישיון הרכב היה בתוקף ולכן לא נעברה על ידו כל עבירה. דא עקא, המשיבה המציאה את כל מסמכי הפסילה ובכללם רישיון הרכב ועליו חתימות

וחותמות הפסילה הנושאות את התאריך 19.07.20 והחלטה לפיה ניתן להזיז הרכב בגרירה בלבד לצורך תיקון הליקויים הרבים שנמצאו בו.

22. על המבקש שהינו לטענתו נהג מקצועי מוטלת החובה לבדוק כי את רישיון הרכב לפני הנסיעה בו במיוחד כאשר אין מדובר ברכב שבבעלותו, ומשלא עשה כן, אין לו להלין אלא על עצמו. בנסיבות אלה ולנוכח המסמכים שהציגה המשיבה, הסיכוי לשינוי תוצאת פסק הדין נמוכה. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל מיום 23.2.2004). כמו כן על המבקש הוטלה פסילת המינימום הקבועה בחוק ולא מעבר לכך.

23. בנסיבות אלה אני קובעת כי לא יגרם למבקש עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט' אלול תשפ"א, 17 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.